

imod en endelig vedtagen Finansloof. Og for saa vidt dette er Tilfældet, er jeg beredvillig til at tage Del i Arbejdet, ogsaa med Hensyn til Enkelthederne, idet jeg nemlig er beredvillig til at være med til at lægge Finansloven i det hele taget saaledes til Rette, at den, i alt Fald med saa Forandringer og efter forholdsvis kort Tids Forhandling kan være brugelig for en grundlovsstro Regering. Men paa den anden Side skal jeg betone, at naar der er forskellige Symptomer, Tegn, der tyde paa; at Maalet med Finansbehandlingen i Nar er en endelig Finansloof til denne Regering, saa kan jeg ikke være med. Det behøver jeg ikke nærmere at udvise, og det skal jeg heller ikke nærmere komme ind paa paa dette Sagens Trin. Det er bekendt nok, at jeg har den Opfattelse — og jeg tror, det er den gamle Opfattelse, som der ikke har været Uenighed om i tidligere Dage baade blandt Højre og Venstre — at en Finansloof til en hvilken som helst bestaaende Regering er en Anerkendelse fra Lovgivningsmagtens Side, fra Rigsdagens Side, af den Regering som bestaar. Naar dette er Tilfældet, vilde det stride imod mine Begreber om Værd og Ret, om jeg gik med til at stemme for en Finansloof til denne Regering, som i den Grad, som vi alle kende, har sat sig ud over Grundlovens Bestemmelser og Rigsdagens Bevillingsret. Naar jeg, altsaa til Trods for disse Udgifter alligevel deltager i Behandlingen af Enkelthederne, vil jeg sige, at for saa vidt man stiller imod en endelig, vedtagen Finansloof til denne Regering, vil min Del dertil bestaa i en Protest imod dette Regeringshystem; Betingelsen for, Forudsætningen for min Deltagelse i Finansloofbehandlingen her i Salen er paa den ene Side den, at jeg gerne vil være med til at lægge Arbejdet til Rette for en grundlovsstro Regering, og paa den anden Side vil jeg, saa vidt min Stemme naar, være med til at protestere mod det bestaaende Regeringshystem.

Efter disse mere almindelige Bemærkninger skal jeg gaa over til at omtale det, som nu særlig ligger for: Vædringsforslagene under Nr. 14 og 15 under Justitsministeriet. Den ærøede Ordfører fandt ikke Anledning til at komme ind paa at tale om dem; han sagde, det var gamle Bekendte; vi kendte dem fra tidligere Tid. Han anbefalede, at man fulgte den samme Fremgangsmaade, man har fulgt i de foregaaende Nar. Jeg vil dertil sige, at naar det er en god Fremgangsmaade, man har fulgt i de foregaaende Nar, kan jeg meget godt anbefale det samme, men naar det ikke er Tilfældet, er det rimeligt, at saa kan jeg ikke anbefale

det. Jeg kan i alt Fald ikke være med til at anbefale over for Vædringsforslagene under Nr. 14, 15 og 68 at følge den Fremgangsmaade, som er fulgt i de foregaaende Nar. — Det forekommer mig i det hele taget, at det er et ret mærkværdigt Sprog, der bruges om de foreløbige Love. Stundom kalder man dem foreløbige Love, stundom kalder man dem endelige Love eller bestaaende Love; man har forskellige Udtryk om dem. Jeg synes ikke, at den Fremgangsmaade, man bruger overfor dem, svarer til de Udtryk, hvormed man betegner dem. Ere de foreløbige Love, synes det at være uforstaaeligt, at man kan forlange Bevillinger til Love, som ikke ere endelig afgjorte; ere de foreløbige Love, maa det første der skal gøres, være at saa afgjort her i Rigsdagen, hvorvidt de skulle være endelige eller ikke; siden kunne vi tale om Bevillingerne. Men det, at man forlanger Bevillingerne til dem afholdte, uden at det bliver afgjort, om de skulle bestaa eller ikke bestaa, er et mærkværdigt Sprog at føre og en ejendommelig Fremgangsmaade, og jeg synes ogsaa, at det er en Fremgangsmaade, som man ikke kan vente kan blive imødeføjet fra nogen Side, i alt Fald ikke fra den Side, hvortil jeg hører. Det vilde jo dog være i højeste Grad forunderligt, om man i det hele taget vilde gaa med til at give Bevillinger til Love, som man selv er ubetinget imod, og som ikke endelig ere afgjorte af Rigsdagen; det synes jeg, ingen Rigsdag, ingen lovgivende Forsamling kan være med til, det synes jeg, maa være en Umulighed. Paa den anden Side taler man stundom om dem som bestaaende Love, men alligevel forelægges de her i Tinget, riagtignok paa en ganske mærkværdig Maade Nar efter Nar. Det forstaar jeg heller ikke, kan rime sammen; thi ere de endelige Love, behøve de jo ikke at forelægges; dersom de ere endelig afgjorte, saa er det jo overflødig at forelægge dem for Rigsdagen; vi pleje dog ikke have for Skik, at vi skulle have endelige, bestaaende Love foreslagte i dette eller i det andet Ting, det er noget, vi aldrig have kendt tidligere, og det er jo ogsaa overflødig. — Jeg vil benytte Lejligheden til at komme ind paa en Udtalelse af den højtærede Indenrigsminister foreleden under Behandlingen af Jærnbanelovforslaget, hvor han kom til at tale om, at dette Ting, Landstinget, behandler alle Lovforslag færdige, og Grunden til, at Landstinget havde haft saa lidt at bestille i Winter, var netop, at det behandler Lovforslagene færdige. Men det var jo en Husefejls af den højtærede Indenrigsminister, han husefejls den Gang ikke paa, at vi have 4 foreløbige Love